

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Martiano imperatore & quæ signa præcesserint, imperium eius
poetendentia. Cap. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

EVAGRII SCOLASTICI, ECCLESIASTICAE HISTORIAE LIBER

SECUNDVS.

De Martiano imperatore & quae signa praecesserint, imperium eius portendentia. Cap. I.

ES quidem Theodosij temporibus gestas primus liber complexus est: sequitur, ut deinceps Martianum, celeberrimum illum Romanorum imperatorem ponamus in medio, commemoremusque quis fuerit, unde ortus, & quo modo ad gubernacula imperij Romani ascenderit. Sic namque res ab eo gestas, suo quasque loco commodè exponere poterimus. Cuius vita cum ab alijs multis, tum à Patrisco rhetore literis prodita est. Thrax erat genere, filius viri rem exercentis militarem: qui propterea quòd studio paternæ vitæ æmulandæ ducebatur, ad Philippopolim recta se contulit: inque ea ciuitate ascriptus est in militum numerum. Forte fortuna ei illic proficiscenti inter vias corpus recens occisum, humiq; proiectum visum est. Cui astans (erat enim cum in alijs vitæ officijs facilè præstantissimus, tum propensissimus ad misericordiam) factum admodum miseratus est, & diu ibi propterea commoratus, quòd funeri iusta soluere cupiebat. Verùm vbi quidam istud viderunt, rem deferunt ad magistratus Philippopolis. Illi præhendunt Martianum, quæstionem de cæde facta in eum exercent, Ac cum cõiecturis & signis plus tribueretur, quàm aut veritati, aut verbis Martiani cædem pernegantis, cumq; Martianus iã pœnas homicidæ esset persolurus, ex improviso, diuina largiente gratia, deprehensus est ille ipse, qui cædem fecisset: quo pro facinore capite multato, Martianus

capitis

EVAGRII HISTORIAE

capitis periculo liberatur. Quocirca mirandum in modum ereptus discrimine, ad quandam militum turmam ibi accolentium venit, cupiens in eorum numerum nomen dare. Illi admirati hominem, & præpotentem fore certissimis coniecturis augurati, libentissimè eum admittunt, inque suum album referunt: neque ponunt infimo in loco, sicut lex postulabat militaris, sed ad quendam honorem gradum, quem vir nuper mortuus (cui nomen erat Augustus) obtinuerat, Martianum, qui Augustus itidem appellabatur, efferunt, inque album inscribunt: sic ut nomen, quo donantur imperatores nostri vna cum purpura (vocantur namque Augusti) prius, quàm potiretur imperio, obtineret. Neque certè nomen absque dignitate in eo residere poterat, neque rursus dignitas imperij aliud nomen ad suum decus illustrandum requirebat, adeò uti idem ipsum nomen & proprium & appellatiuum existeret, semelque prolatum tum dignitatem eius significaret, tum appellationem. Aliud præterea accidit, quod itidem Martino portendebat imperium. Cum enim contra Vandalos simul cum Aspare bellaret, deuicto à Vandalis Aspare, ille cum alijs quàm plurimis captus, & cum reliquis captiuis deductus fuit in campum, Vbi Genzerichus eos viuos videre voluit. Quibus in vnum coactis. Genzerichus in tabulato quodam sedens, multitudinem captiuorum spectando multum cepit voluptatis. Captiui autem, tempore pro cuiusque arbitrato contrito (nam Genzerichi mandato custodes eorum vincula dissoluerant) in campo manserunt. Proinde cum alij alias res agerent, Martianus corpore humi posito, in sole feruido & vehementius, quàm tempus anni ferebat, exardiscente, somno se dedit. Cui dormienti aquila desuper imminens, & corpore soli velut ad perpendiculum opposito, alis patissis obuolitans, instar nubis, illum umbra texit, indeque magnam ei attulit leuationem, vsque adeò uti Genzerichus ostentum admiratus, de rebus, quæ ei euenturæ essent verissimam coniecturam faceret. Itaque Martianum accersitum, liberum dimisit, eumque obstrinxit iureiurando, ut si ad imperium aliquando ascenderet, fœdera iungeret cum Vandalis, nec vnquam contra eos arma ferret: quod quidem

Martia

Martianum firmè re ipsa tenuisse scribit Procopius. Sed omisissis illis, quæ sunt ab instituto aliena, ad historiam redeamus. Iste quidem Martianus, sicut pietate erga Deum, sic iustitia erga subiectos admodum excelluit. Diuitias parauit, non quæ sunt conditæ in thesauro, aut ex tributis collectæ, sed eas solum, quæ possint tû his, qui opis indigent, subsidio esse, tum illis, qui multa possident, vitam tutam securamque præstare. Suis erat formidini non in puniendo, sed ne aliquando puniret: ac propterea imperium ei fuit non hereditas, sed virtutis præmium: quod quidem consecutus est suffragijs omnium tam senatorum, quàm aliorum, cuiuscunque fortunæ & conditionis essent, idque Pulcheria illis idem ipsum suadente: quæ tametsi in domum suam asciiuit, vt imperatricem, tamen cum ea, vtpote quæ virgo ad summam manserit senectutem, nunquam rem habuit. Ista confecta fuere, cum Valentinianus Romanus imperator, nondum quidem Martiani electionem confirmauerat: qui tamen postea propter hominis virtutem, ei suffragatus est. Martianus igitur magnopere cupiebat, vt cõmunis honos ab omnibus Deo tribueretur, & linguæ, quas impietas confusione quadam refererat, iam pie inter ipsas concordantes sacrum eius numen vno eodemque laudationis genere percelebrarent.

De Chalcedonensi concilio, & eius congregandi causa. Caput II.

Martiano igitur ista in animo habenti, accedunt tum illi, qui Leonis antiquioris Romæ episcopi responsa ad alios perferre solent, docentque Dioscorum decisionem Leonis in secundo Ephesino concilio rectam sanamque doctrinam præscribentem repudiasse, tum alij, qui erant à Dioscoro iniurijs & contumelia affecti, orantque vt de ipsorum rebus concilium diiudicaret. Quod quidem ab imperatore maximè omnium contendit Eusebius Dorylænsis episcopus, ostenditque tum se, tum Flavianum fraude et fallacijs Chrysaphij Theodosij Satellitis abdicatum fuisse: quod Flavianus Chrysaphio aurum pro eius ad episcopatum ordinatione postulanti, sacra ecclesiæ vasa, quod eum pudore suffunderet, misisset,